

Erasmus 2023 – Törökország

1. nap:

2023. február 25.-e reggel, eljött az indulás napja egy teljesen ismeretlen országba, egy teljesen ismeretlen kultúrába. Amúgy is ideges voltam, de a tény, hogy először fogok repülni sem segített a hangulatomon. A következő néhány sor főleg azokhoz szól, akik még soha nem repültek, a legfontosabb, hogy „NE ESS PÁNIKBA!”. Ahogy a reptéren várakoztunk az indulásra egyre jobban nehezedett rám a gondolat, 10 000 méter magasan 500 km/h sebességgel fogok száguldani, az embereket nem repülésre tervezték. Eljött az igazság pillanata ültünk a repülőn, gurultunk a felszálló pályára és egyszer csak BUMM hátra dobódtam a székben, a repülőt, mintha csúzliból lőtték volna ki. Elemelkedtünk a földtől a fejem elnehezedett és megszedültem, azt hittem hányni fogok, de vettem néhány nagy levegőt és jobban lettem. Ha hiszed, ha nem kedves olvasó, de túléltem az első repülő utamat még hozzá hányás nélkül. Ne de térjünk a lényegre.

Törökország, Antalya, megérkeztünk. Átvettük a csomagokat, kimentünk a reptérről és orrba vágott minket a fülledt meleg. Budapesten mikor felszálltunk volt 5 C°, Antalyában meg 17 C° körülbelül, de ha rád sütött a nap a felhők közül akkor 25 C° -nak is elment. Elmentünk a hotelbe, lepakoltunk és az volt az első program, hogy lesétáltunk a tengerpartra és gyönyörködtünk a látványban. Egy olyan embernek, mint én, aki először látta a földközi tengert órákig eltudtam volna nézni ahogy víz nyaldossa a köveket.

2. nap:

Kulturális programra mentünk, Sidé-be egy ókori városba látogattunk, ahol sok mindent megnéztünk, például az amfiteátrumot és Apolló templomát és természetesen a megunthatatlan tengert is. Kipróbáltuk a török gasztronómiát a helyi Burger King-ben, ittunk frissen facsart gyümölcsleveket, megismerkedtünk a többi Erasmus tanulóval Litvániából.

3. nap:

Első nap a munkában. Elvittek minket egy központi helyre a Konyaalti közösség tudományos igazgatósága továbbá parkok és kertek igazgatósága (nem pontos fordítás), ahol kis várakozás után felvett minket egy igazi „munkás” busz, régi, meleg és csak a szentlélek tartja egyben. De hadd írjak egy kicsit arról, hogy milyen a török közlekedés. Az úriember, aki ezt a bizonyos munkás buszt vezette nagyon magabiztosan ment neki azt útnak. Sávokat indexelés nélkül váltott, arról se, győzött meg, hogy a vissza pillantóba bele szokott-e nézni, a biztonsági övről

ne is beszéljünk. De félreértés ne essék ott legtöbbször, így vezetnek. Megpróbálok egy pár másodpercet lefeszteni ebből az útból. A sofőrünk meglátott egy rendőri ellenőrzést a távolban, lelassított, bekötötte magát, elgurultunk a rendőrök mellett, kikötötte magát és rátaposott a gázra..., ennyi. Elég gyorsan rájöttünk, hogyha elég magabiztos vagy tied az út. Ha autóval, ha busszal, ha gyalogos, vagy csak magabiztosan neki indulsz mindenki félre áll, még pirosnál is és még csak rád sem dudálnak. Most már én is visszakanyarodok a munkához. Megérkeztünk, az épület egy helyi kis kulturális épület volt, ahol átmenetileg a földrengés áldozatainak állítottak fel egy adomány fogadó és elosztó központot. Freddie Mercury török koppintása fogadott minket, körbe vezetett, megmutatta, hogy hol osztják szét az élelmiszert, hol a ruhát, hol a játékokat. Majd leültettek minket egy konferencia teremben, ahol megebedtünk és megismerkedtünk egy kedves hölgygel, aki az ottani munkában segédkezett és utóbb kiderült róla, hogy amúgy neki gépészmérnök diplomája van. Ebéd után elvittek minket egy haszonállat takarmány készítő céghez, melynek neve Selcuklu. Beleeshettünk a munkafolyamatba, miből csinálják a granulátumot, hogyan csinálják, hogyan csomagolják. Ez egy közepes méretű vállalkozás körülbelül huszonöt munkással, csak Törökországon belül szállítanak. Csak nagy tételben szállítanak, 1 tonna alatt úgymond ki se kelnek az ágyból.

4. nap:

Reggel vittek minket vissza az adomány központba, ahol megmutatták, hogy az adományozott pénzből hogyan gazdálkodnak, milyen alapvető élelmiszereket vesznek, mennyit tudnak venni és hogy hány családnak tudnak segíteni ezzel, több, mint 140 000 ember veszítette el az otthonát a földrengések következtében. Utána mi is beálltunk segíteni, körülbelül két órát játékos dobozokat válogattunk és dobozokat matricáztunk, majd felpakoltuk őket egy furgonra.

5. nap:

Most nem az adomány központba vittek minket először, hanem az önkormányzat kertészeti ágához. Bemutatták nekünk a növényeket, hány féle van körülbelül. Van egy alap készlet, amiből lehet rendelni, de van, hogy a rendelésre természetesen meg valamilyen. Nagyon érdekes a kis növény palántákat egy dolomit nevű kavicságyban gyökereztetik, mert ebben a kavicsok közt jól jár a levegő és a párákat is megtartja. De nem csak növénytermesztéssel foglalkoztak, hanem a parkokhoz való kellékeket is ott csinálják. Padokat, asztalokat, tetőszerkezeteket és játszótérhez tartozó játékokat is tartanak. Sőt mutattak nekünk asztalokat, amiket korábban csináltak ács szakos Erasmus-os diákok. A műhelyben használt eszközöket pontosan vezetik

miből mennyit használtak, ez úgy néz ki, hogy aki elhasznált valamit bejelenti, felírja egy papírra, majd valaki le ellenőrzi készlet nyilvántartásból, hogy tényleg az hiányzik-e és csak annyi hiányzik-e amennyinek hiányoznia kell. Kérdeztük, hogy miért ilyen szigorúak, hogy voltak-e lopások régebben, de azt mondták, hogy nem, ez csak elővigyázatosság ne is legyen rá példa.

6. nap:

Most is először nem az adomány központba mentünk először, hanem visszavittek arra a helyre, ahova az első munkanap vittek a Konyaalti közösség tudományos igazgatósága továbbá parkok és kertek igazgatósága, ahol egy úriemberrel beszélgettünk kicsit, hogy mit is csinálnak, de csak felszínes tájékoztatást kaptunk. De kipróbáltuk a kumkvatot, legjobban a mandarinhoz tudnám hasonlítani csak kisebb hosszúkásabb formájú. Ezután visszamentünk az adomány központba, ahol ugyanaz volt, mint az előző napokon.

7. nap:

Nem vittek minket dolgozni, helyette elmentünk a Düden vízeséshez. Gyönyörű kis vízesés, ahol, megnéztünk egy denevér barlangot, simogattunk kóbor kutyát és láttunk papagájokat is. Amikor körbe értünk a vízesés körül, nem mehettünk ki ebből a parkból, mert azt mondták nekünk, hogy veszélyes a környék ahhoz egyedül bolyongjunk ott.

8. nap:

Március 3., péntek, egy új nap virradt ránk és ahova mentünk volna látogatóba sajnos lemondták, de sebj, mert volt egy születésnapos közöttünk és őt megünnepeltük. Torta helyett kapott egy doboz baklavát és este a többi Erasmus-os tanulóval ping pong-oztunk és társasoztunk.

9. nap:

Kulturális programon voltunk, Olympos-ra mentünk. Gyönyörű hegyekkel körbe vett ókori maradványok. Láttunk hegyi kecskéket, teknősöket, békákat, még több kóbor kutyát és a kihagyhatatlan tengerpart. A maradványok megtekintése után felmentünk egy hegycsúcsra, ahol volt egy kis repedés, ahonnan metán gáz szivárog ki és meg is volt gyulladva.

10. nap:

Vasárnap kitaláltuk, hogy kimozdulunk szóval elmentünk egy plázába. Én személy szerint utálok a plázákat, de ki akartam próbálni a tömegközlekedést és jól gondolod ez is eléggé eltér

a magyar kultúrától. Menetközben nyitotta-csukta az ajtót, megállóba be se áll rendesen és sietni kell, mert megy tovább, mint az őrült, ami azért is vicces, mert mindig késtek a buszok.

11. nap.

A mai napon munka után elmentünk az óvárosba. A buszon megismerkedtünk egy kedves török férfivel, aki megkérdezte, hogy milyen nyelven beszélünk, mert nagyon szépen hangzik és akkor elbeszélgettünk vele egy kicsit. Az óvárosban megnéztünk egy mecsetet, megnéztük Hadrianus kapuját és körbe jártuk a bazárt. Értelemszerűen mindenhol kedvesek voltak velünk, hiszen mi vagyunk a vásárlók, de amikor megtudták, hogy magyarok vagyunk nagyon izgatottak lettek. Mondtak nekünk mindenféle magyar szavakat, mint például: szia, igen, Pick szalámi, olyan is volt rendes kifejezést is tudott. Egyik szőnyeg árusnak még a veje is magyar.

12. nap:

A szokásos menet után elmentünk egy sör raktárba, nevezetesen a Tuborg raktárába. Itt elmondták nekünk a folyamatát, hogy hogyan működnek. Csak hoteleknek és éttermeknek szállítanak az ő raktárukból és csak nagy mennyiségben. Mennyiségi kedvezményt is ajánlanak, ezt hívjuk rabatt-nak. Évente körülbelül 350.000 üvegsört adnak el. A körbevezetés és előadás után villogtathattam a targonca vezetői képességeimet.

13. nap:

Ma egy nagyker zöldség-gyümölcs elosztó központban voltunk. Megmutatták, hogy a bejövő árun minőségi ellenőrzést hajtanak végre, majd, ha megfelel az elvárásoknak, akkor újra csomagolják kisebb ládába és felpakolják egy teherautóra. Az az áru, ami nem állta meg a helyét az ellenőrzésen azt sem dobják ki csak nem frissen fog a polcokra kerülni, hanem gyümölcsle formájában. Továbbá megtudtuk, hogy ezen a telepen el is vannak szállásolva a munkás emberek, mert olyan sok a munka, hogy utazásukkal nem menjen az idő, ott pihennek és pár óra múlva lehet is folytatni a munkát. Természetesen mindezt minimál bérért, ami körülbelül 200.000 Ft. 300-400 alvállalkozó szállít be árut, amit exportálnak többek közt ide Magyarországra is.

14. nap:

Egy olyan cégnél jártunk ma, ahol hungarocellból csinálnak szigetelést és dísz tárgyakat. A folyamat első lépése, hogy számítógépen 3D-en lemodellezi egy mérnök a kért mintát, majd ezt letesztelik egy 3D-s nyomtatóval. Ha megfelelt a követelményeknek a modell, akkor mehet is rá a nagy gépre. A nagy hungarocell tömböt beteszik a vágó gépbe vagy a faragó gépbe attól

függően milyen minta kellett. amikor megvan a minta lefedik egy vízhatlan réteggel, ami érintésre műanyag vagy kő hatású érzést kelt. Napon megszáritják és mehet is a festés rá. Lehet katalógusból rendelni és lehet személyre szabott munkát is kérni, de az többbe kerül.

15. nap:

Eljött egy újabb nap, egy újabb péntek, egy újabb születésnap. Este elmentünk bowlingozni, fiúk a lányok ellen játszottunk, a lányok nyertek. Amikor végeztünk visszamentünk a hotelbe és ismerkedtünk a litván és észti diákokkal.

16. nap:

Elmentünk az állatkertbe. Simogattunk kengurukat és kutyákat, ami nagyon jó volt, de sajnos rövidre zárult a napunk az eső miatt.

17. nap:

Vasárnap, fürödtünk egy nagyot a Földközi-tengerben.

18. nap:

Eső miatt lemondták az üzem látogatást, de helyette elvittek minket egy korosztályos kézilabda meccsre. Nem volt valami izgalmas, de ettől függetlenül érdekes volt látni mégis mennyi embert érdekelt a mérkőzés.

19. nap:

Ma egy termelőföld gyártó üzembe, egy holland cég a Van der Knaap egyik alvállalatánál az Antalya Subtrat-nál jártunk. A kókusz külső rétegéből csinálják a földet, amit Sri Lankából vásárolnak. A beérkező alapanyagot több hónapig tárolják, hogy biztosan ne legyen semmi baj a minőségével. Majd ezt a kókusz maradványt elkezdik vízzel permetezni, hogy összeálljon. Permetezés szakasz alatt még adnak a földhöz további ásványokat, vitaminokat és dolomitot attól függően, hogy milyen növényekhez fog kelleni a föld. Miután a permetezés és vitamin dúsítás meg volt le szitálják a földet. A különböző méretű és jellegű földet beszákolják és eladják. A látogatás után megint elmentünk az Óvárosba nézelődni meg shoppingolni és megnéztük ahogy lemegy a nap a hegyek között. Az este további része érdekesen alakult, mert kétfelé vált a csapat. Egy kis bolyongás után úgy voltunk vele, hogy ideje lenne találkozni és visszaindulni a hotelbe, ez tervben nagyon szépen nézett ki. Félre informálás és bolyongás után, amikor végre megtaláltuk egymást már tudtuk, hogy a hely, ahova mindig vittek minket vacsorázni már bezárt, szóval kitaláltuk, hogy a plázában vacsorázunk. De természetesen a busz

nem abból az utcából megy, ahol leszálltunk, hanem egy kilométerrel odébb. Így éjszaka megnéztük néhány kis utcát és környéket Antalyában, mondjuk úgy, hogy szerintem mindenki örült, hogy csoportosan voltunk ott. Mire visszaértünk a hotelbe körülbelül fél 11-kor még ott volt az egyik kísérőnk, Salah és elkezdte magyarázni, hogy már majdnem kereső csapatot küldött utánunk. Hosszú volt a nap, de mindenképp élményekkel teli.

20. nap:

A szervezőnk nem tudott mára semmilyen programot leszervezni, szóval csapatépítéssel töltöttük a napot.

21-22. nap:

Eljött hát ez is, az utolsó nap. Egy hullámvasút volt az egész nap, először azt mondták, hogy megkapjuk szabadnak az utolsó napot, de esett az eső, pedig nagyon szeretnénk volna még egyszer utoljára fürödni menni. Azért próbáltuk hasznosan tölteni a napot, délelőtt és este is lementünk a partra a vizet csodálni, utolsó szuvenír vásárlásokat végeztünk a családnak és barátoknak. Az estére a két kísérőnk, Murat és Salah egy kis ceremóniával készült nekünk. Murat mondott egy kis beszédet, átadták az oklevelünket, hogy elvégeztük a programot, majd jött a mókázás. Beszélgettünk, társasoztunk, fotózkodtunk mindenkivel, új frizurák születtek. Ismerkedtünk a Szlovénokkal és Litvánokkal. A barátkozás nagyon elhúzódott az éjszakában, szóval körülbelül 3 óra alvással keltünk reggel, hogy reggelizzünk és menjünk a reptérre. Két litván sráccal annyira jóban lettünk, hogy még ők is felkeltek, hogy elbúcsúzhassanak tőlünk. Megígértük egymásnak, hogy majd jönnek Magyarországra és mi is megyünk, majd Litvániába. A vissza út a repülőn már nem volt olyan vészes, mint először hála az égnek. Ahogy földet értünk már videó chat-en hívott a Salah, hogy megérkeztünk-e épségben.

Összeségében egy hihetetlenül nagy élmény volt, sok mindent tanultam a szakmámról, amit végeznem kell, de sokkal jobban megfogott, hogy egy teljesen más kultúrát, embereket és a munka moráljukat ismerhettem meg. A törökök nagyon szorgalmas emberek amikor munka van tolják neki 110%-on, de a napi három tea szünet kihagyhatatlan. A töröktől nem találkoztam kedvesebb emberekkel életemben és biztosan vissza fogok menni, egyszer nem volt elég. Alkalmunk volt beszélgetni nem csak törökökkel, hanem Litvánokkal, Észtekkkel és Szlovénekkal, akik szomszédjaink mégis nagyon távolílnak érződnek. De ahhoz, hogy megismerjek 4 hihetetlen embert, akik ott ülnek a két méteres környezetemben

el kellett utaznom kétezer kilométerrel otthonról és rákellett kényszerülnöm, hogy beszélgessek velük, hogy rájöjjenek mennyire királyak, életem egyik legnagyobb hibája, hogy ennyit vártam. Persze nem feledkezhetek meg a másik szokról való lányokról, akikkel szintén felejthetetlen emlékeket kötöttünk.

